

Ανάμνησις της καταθέσεως της Αγίας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου στη Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την Κυριακή, 31 Αυγούστου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ρούσου, τιμώντας με ιδιαίτερη λαμπρότητα την εορτή της Καταθέσεως της Τιμίας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Στο πλαίσιο της σημερινής Θείας Λειτουργίας, ο Σεπτός Ποιμενάρχης ανέπτυξε με λόγο πατρικό και απλό το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, φωτίζοντας τη συνάντηση του

Κυρίου με τον πλούσιο νέο και αναδεικνύοντας την αξία της τήρησης των εντολών του Θεού ως πορείας προς την αληθινή ζωή:

«Η συνάντηση η σημερινή, που καταγράφει το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα και μας το διασώζει ο Ιερός Ευαγγελιστής Ματθαίος, μετά από την θεραπεία και τα θαύματα τα οποία είχε κάνει ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός σε ανθρώπους, εκεί λοιπόν που δίδασκε, τον πλησιάζει ένας νέος άνθρωπος. Και όπως το καταγράφει το Ευαγγέλιο, ένας πλούσιος νέος άνθρωπος, ο οποίος βλέποντας τα θαύματα του Κυρίου, βλέποντας αυτήν την δύναμη την οποία είχε, αλλά και κυρίως από αυτά τα οποία δίδασκε στους ανθρώπους, τον προσέγγισε, τον πλησίασε.

Θα μπορούσε να πει κάποιος, έτσι ενθουσιασμένος και εκστασιασμένος από όλα αυτά τα οποία έβλεπε που έκανε ο Κύριος, και του λέγει: «Θέλω κι εγώ να κληρονομήσω την αιώνια ζωή. Θέλω κι εγώ να είμαι μέτοχος αυτής της δυνάμεως και της δόξας που έχεις εσύ». Και ο Κύριος του λέγει ότι, θα πρέπει να τηρείς τις εντολές για να επιτύχεις αυτήν την παρουσία του Θεού και την δύναμη του Θεού εις τη ζωή σου· θα πρέπει να τηρείς τις εντολές. Και βέβαια, ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, όπως και ο πλούσιος Ισραηλίτης νέος που τον άκουσε και γνώριζε, οι εντολές είναι ο μωσαϊκός νόμος, ο νόμος του Μωυσέως.

Με κεντρική θέση αυτό το οποίον πολύ σύντομα περιγράφει ο Ευαγγελιστής: «ου κλέψεις, ου μοιχεύσεις, ου ψευδομαρτυρήσεις» και την αγάπη που θα πρέπει να έχουμε προς τον Θεό. Μια προτροπή η οποία, όπως ξέρουμε όλοι μας, παραμένει διαχρονική εις τη ζωή των ανθρώπων. Όχι μόνο εις τους χριστιανούς, αλλά διαχρονικά και σε κάθε ευνομούμενη πολιτεία.

Δεν μπορούμε να καταστρέφουμε τους άλλους, δεν μπορούμε να τους κλέπτουμε, δεν μπορούμε να είμαστε ψεύτες. Διότι, καταλαβαίνετε, τι αναταραχές γίνονται. Και όταν λέμε ψέματα, δεν αντέχουν αυτά πολύ. Κάποια στιγμή γίνονται όλα

γνωστά και ανατρέπονται τα πράγματα στη ζωή μας και βέβαια η σχέση μας με τους άλλους, που είναι εικόνες Θεού. Η μοιχεία, η συζυγία, οι απάτες, όλες αυτές οι καταστάσεις οι οποίες γίνονται στη ζωή μας.

Ο νέος αυτός με μία παρρησία, μπροστά στον Χριστό, του λέγει: «Ξέρετε, όλα αυτά τα τηρώ από τη νεότητά μου. Τα κάνω όλα αυτά». Και Εκείνος, ο Κύριός μας, του λέγει: «Ένα λοιπόν σου λείπει. Πούλησε τα υπάρχοντά σου, δώσ' τα στους πτωχούς και ακολούθησέ με». Και όπως μας καταγράφει η Ευαγγελική περικοπή, λυπήθηκε ο νέος με αυτή την προτροπή του Χριστού, στεναχωρήθηκε, γιατί – λέγει – είχε πολλά κτήματα, περιουσία μεγάλη δηλαδή, και δεν ήθελε να τα αποχωριστεί, γιατί ήταν εξαρτημένος από όλα αυτά. Και έφυγε περίλυπος. Και οι μαθητές μεταξύ τους συζητούσαν και έλεγαν: «Άραγε τελικά ποιος μπορεί να σωθεί; Κανείς δεν μπορεί να σωθεί.

Γιατί όλοι μας από κάτι είμαστε εξαρτημένοι». Και ο Κύριος, ο καρδιογνώστης Κύριος, που γνώριζε τι συζητούσαν, τους λέγει ότι «τα αδύνατα παρά ανθρώποις, δυνατά παρά τω Θεώ εστί». Αυτά τα οποία δεν μπορούν οι άνθρωποι να τα κάνουν, τα πραγματοποιεί ο Θεός. Αλλά με τη συνέργεια του ανθρώπου. Θα πρέπει δηλαδή ο άνθρωπος να συνεργεί με τον Θεό, ώστε ο Θεός να παρουσιάζεται δυνατός εις τη ζωή μας. Και τότε, μπορεί να αλλάξει η σκέψη μας. Μπορεί να αλλάξει η διάθεσή μας. Μπορούν να αλλάξουν οι σχέσεις μας με τους ανθρώπους και με την ύλη, με τα κτιστά πράγματα. Και εκεί έχουμε την ανατροπή.

Να πούμε λοιπόν δύο – τρεις σκέψεις, σχολιασμούς πολύ σύντομα στο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα. Το πρώτο είναι η τήρηση των εντολών. Είναι επιβεβλημένο σε εμάς τους χριστιανούς να τηρούμε τις εντολές. Είναι επιβεβλημένο. Εάν δεν τηρούμε τις εντολές του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, εάν δεν έχουμε Ευαγγελική ζωή, δεν μπορούμε να περπατήσουμε στη ζωή μας. Νομίζουμε, οι ταλαίπωροι όλοι μας, ότι μπορούμε όλα να τα κάνουμε. Τούτο να αποφασίσουμε, τούτο να κάνουμε, τούτο να μην κάνουμε...

Όμως λησμονούμε ότι πάνω από εμάς και τις ανθρώπινες δυνατότητες και δυνάμεις, υπάρχει ο Θεός και η παρουσία Του και ο αγώνας μας δεν είναι πώς θα επιβληθούμε πάνω στα πράγματα. Με την εργασία μας, με τη γνώση μας μπορούμε

να κάνουμε πολλά πράγματα· δόξα τω Θεώ. Αλλά μετά από αυτά, πέρα από αυτά, όταν μπορούμε στο δωμάτιό μας, κλείσουμε και την πόρτα και θα μείνουμε εμείς με τους τέσσερις τοίχους και θα κάνουμε τον απολογισμό μας· εάν δεν είμαστε και εκεί πορωμένοι, και δεν νομίζουμε ότι όλα τα κάναμε καλά, τότε θα κάνουμε μία αυτοκριτική, μία αυτομεμψία, όπως λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας, και θα δούμε ότι όλα δεν μπορούμε να τα κάνουμε καλά.

Πώς τα κάνουμε καλά; Με την τήρηση των εντολών του Θεού. Λέγει ο προφήτης Δαβίδ στον 118ο ψαλμό: «Εν τη αδολεσχία σου, Κύριε, ετήρησα τας εντολάς σου». Τι σημαίνει αυτό; Αγωνίστηκα, ερεύνησα, μπήκα στο βάθος των εντολών Σου, Κύριε, και τις τήρησα. Και η πορεία μου, πορεία ζωής, η τήρηση των εντολών του Θεού, είναι μια πορεία του Θεού που εμείς την ακολουθούμε. Και είναι πολύ σπουδαίο αυτό, αδελφοί μου, να το κατανοήσουμε και να το πραγματοποιήσουμε στη ζωή μας: να τηρούμε τις εντολές του Θεού. Και ξέρετε, όταν τηρούμε τις εντολές του Θεού, ενωνόμαστε με τον Θεό· ενωνόμαστε με τον Θεό και ταυτιζόμαστε με τον Θεό και βιώνουμε τον Θεό.

Άρα λοιπόν όλα αυτά τα πράγματα τα εφήμερα αλλιώς τοποθετούνται, ή αν θέλετε καλύτερα ανατοποθετούνται στη ζωή μας. Τότε οι σχέσεις των ανθρώπων γίνονται σχέσεις υψηλού επιπέδου, σχέσεις καρδιακές, σχέσεις διαπροσωπικές των προσώπων που το ένα αλληλοπεριχωρείται και συμπληρώνει τον άλλον: ο σύζυγος, η σύζυγος, τα παιδιά, οι γονείς, οι προ-γονείς, οι συνεργάτες, οι εργάτες· μια ολόκληρη κοινωνία ανθρώπων που ζει με την παρουσία του Θεού και εμπιστεύεται τον Θεό. Άρα λοιπόν είναι πρωταρχικό στοιχείο στη ζωή του χριστιανού κυρίως να τηρεί τις εντολές του Θεού.

Ο καημένος ο νέος εκείνος, τηρούσε τις εντολές, αλλά ήταν κολλημένος. Ήταν προσκολλημένος στα υλικά αγαθά, όπως δυστυχώς είμαστε όλοι μας. Και θα σας πω και τούτο: όταν λέμε για τον πλούσιο νέο, μην πάει το μυαλό σας σε έναν Ωνάση! Ήταν ένας άνθρωπος ευκατάστατος, όπως είμαστε όλοι μας και σε μια διαμετρική διαφορά και διαφοροποίηση από άλλους ανθρώπους που δεν είχαν απολύτως τίποτε, που τους έλειπαν πολλά πράγματα ή και τα πάντα, αυτός εφάνταζε μπροστά τους πλούσιος, όπως και εμείς.

Σε ανθρώπους περιθωριακούς, ή σε ανθρώπους πτωχούς, ή σε ανθρώπους που είναι στο δρόμο και στα παγκάκια, είμαστε πλούσιοι. Άρα λοιπόν, αυτή η σχέση του Κυρίου και η διδασκαλία Του με τον νέο πλούσιο, δεν είναι μόνο για τους

πλουσίους, είναι για όλους μας. Γιατί όλοι μας έχουμε πράγματα και όλοι μας πρέπει να μάθουμε να μην είμαστε κολλημένοι σε αυτά τα πράγματα. Όπως τα ρούχα μας, τα ενδύματά μας· τα φοράμε, παλιώνουν, τα πετάμε. Μια ανακύκλωση δηλαδή. Έτσι πρέπει να είναι και τα χρήματα, έτσι πρέπει να είναι και τα κτήματα, η περιουσία μας δηλαδή· για να μπορούμε να μην κολλάμε πάνω σε αυτά και να αφήνουμε λίγο το πνεύμα μας ελεύθερο, να αγαπά τον Θεό και να αγαπά και τους ανθρώπους.

Θα τα κάνουμε και τα άλλα. Γιατί τα υλικά αγαθά τα έδωσε ο Θεός. Δεν είναι επίκτητα· και αυτά δώρο του Θεού είναι. Αλλά, είναι για να τα χρησιμοποιούμε και να τα φυλάττουμε, να τα διαφυλάττουμε και να τα χρησιμοποιούμε και να τα δίνουμε και στους άλλους. Εκεί είναι η ολοκλήρωση του ανθρώπου, εκεί είναι η τελειότητα του ανθρώπου. Εκεί μπορεί ο άνθρωπος να τελειώνεται ενώπιον του Θεού και να αγιάζεται και να χαριτώνεται.

Εμείς, δυστυχώς, όλοι μας είμαστε προσκολλημένοι. Άμα μας πάρεις ένα πετσετάκι, άμα μας πάρεις ετούτο, άμα μας πάρεις το άλλο που το θέλουμε, που το έχουμε κάθε μέρα και μας χρειάζεται, αναποδογυρίζουμε τον κόσμο. Να πούμε τούτο για να μην το λησμονούμε; Εδώ στον τόπο μας, δύο πλημμύρες, το '20 και το '23. Τι κατέστρεψε, τι πήρε μαζί του... Δυστυχώς χάθηκαν και ανθρώπινες ζωές. Οδυνηρό κι αυτό. Λάθη και ημαρτημένα πολλών ετών και καταστάσεων. Δεν θα μπορούμε σε αυτά. Αλλά, ένα μέρος να προσεγγίσουμε: όλα χάνονται! Πολύ εύκολα χάνονται. Και όταν επέρασε η πλημμύρα και αρχίσανε οι απολογισμοί, γράψαμε ότι τόσα χάσαμε, τόσα εκείνο, τόσα το άλλο· αλλά δόξα τω Θεώ, ζήσαμε. Άρα λοιπόν, αναγόμεστε στην πνευματική μας κατάσταση. Φεύγουμε από τα υλικά και αναγόμεστε στην πνευματική μας κατάσταση.

Έτσι θα πρέπει να μάθουμε να σκεπτόμαστε στη ζωή μας· ότι δεν είναι τίποτε δικό μας, ότι δεν μας ανήκει τίποτε, ότι τα χρησιμοποιούμε όλα με μέτρο και με προσοχή και όχι με αυταρέσκεια και εγωπάθεια· και τα νεμόμαστε με τους άλλους. Τότε δεν είμαστε υλιστές, τότε δεν είμαστε άνθρωποι της ύλης· και γινόμαστε άνθρωποι του πνεύματος και των εντολών του Θεού.

Είναι ένας αγώνας και αυτός, που καλούμαστε όλοι μας· όλοι μας ανεξαιρέτως, κι εγώ που σας τα λέγω. Γιατί κι εγώ, όταν βλέπω μια ζημιά που γίνεται, μια καταστροφή, μέσα στη Μητρόπολη, μέσα στο σπίτι, μέσα στ' αυτοκίνητο, όπως

όλοι μας, στεναχωρούμαι. Αλλά πρέπει να μάθουμε να φεύγουμε από αυτά, γιατί δεν είναι και δικά μας.

Μην ξεχνάτε... Δύο επί ενάμιση, δύο επί ένα, όλοι μας θα πάρουμε· δεν παίρνουμε κάτι άλλο. Να μην γινόμαστε λοιπόν υποχείριο και να δουλαγωγούμαστε· και να καταλάβουμε ότι ακόμη και τον πλούτο, τα χρήματα τα πολλά, ο Θεός τα έδωσε στον άνθρωπο. Αλλά ο άνθρωπος να γίνει χειριστής· να χειρίζεται αυτά για το κοινό καλό, για το κοινό των ανθρώπων, για την ευημερία και την πρόοδο και την προαγωγή των ανθρώπων.

Τότε έχουμε πνευματική κατάσταση. Τότε τηρούμε τις εντολές του Θεού. Και όταν ακούμε από τον Θεό ότι «δώσ' τα κι αυτά που έχεις», δεν θα λυπούμαστε. Θα δίνουμε αφειδώλευτα σε αυτούς που έχουν ανάγκη και δεν θα λυπούμαστε. Να πούμε και τούτο το πνευματικό για να τελειώσουμε: Ένα δίνουμε, έντεκα ο Θεός μας επιστρέφει.

Αρκεί να το δίνουμε από την καρδιά μας. Να το προσφέρουμε από το είναι μας. Και να μην το κάνουμε για το θεαθήναι, ή με εγωκεντρικές σκέψεις για να δοξαστούμε.

Αλλά εξ όλης ψυχής και εξ όλης διανοίας.

Εύχομαι η Χάρις του Θεού, όλους μας να μας συντροφεύει, να τηρούμε τις εντολές του Θεού και να αγωνιζόμαστε να έχουμε τελειότητα πνευματικής ζωής στη ζωή μας».

